3

Krev a hedvábí

„No tak, Kellene, neudělej teď něco, co nikdo z nás nechce...," škemral Merrell. Otočil se k oběma šerifům, Harrexovi a Parsusovi. „Nedovolte mu, aby mě voddělal!" zaječel. „Zaplatím vám! Mám u sebe spoustu peněz, když je ten mág mrtvej."

Šerifové zpražili Merrella pohledem. Pokoušet se podplatit královniny policejní úředníky? To nebylo zrovna chytré. Mám podezření, že jediný důvod, proč ho na místě nezatkli, byl ten, že věděli, že z toho brzy udělám možnost čistě teoretickou.

„Nechoď blíž, Kellene!" Merrell měl ruce sepjaté jako k modlitbě, což bylo od něho plýtvání časem. Můj lid je příliš civilizovaný na to, aby věřil v bohy. Místo toho uctíváme své předky.

„Já?" otázal jsem se. „Rozhodně nemám v úmyslu jednat unáhleně, Merrelle."

Dal jsem mu jen tolik času, aby se mu ve tváři rozhostil výraz úlevy, a dodal jsem: „Teď je řada na kočkoveverčákovi, je to takový malý dareba. Nejspíš ti utrhne obličej a já si zatím dám malou snídani."

Předkové. Už jsem jako Reichis a taky mluvím jako nějaký křupan z pohraničí.

„Ne! Počkat! Ještě pořád se můžem dohodnout. Každej ví, že hledáš lék na černej stín, je to tak? Dobře, znám jednoho chlápka."

Když přijde řeč na hadí mazání a zázračné medicíny, každý zná nějakého chlápka.

Sníh mi příjemně zakřupal pod podpatkem, když jsem učinil další krok k Merrellovi. Stále jsem viděl výraz tváře té dívky, když... *Ne. Hněv je špatný rádce. Soustřeď se na to, co je tady a teď.*

„Přísahám, Kellene! Znám jednoho chlápka! Uměl by vyléčit tvůj černej stín!"

Reichis už byl přikrčený a připravený ke skoku. Otočil ke mně nadutou kočkoveverčí tvář a já hned věděl, co si o tom všem myslí. „Nenalítni zase na tyhle kraviny, idjite."

Jeho varování nebylo zapotřebí. Procestoval jsem křížem krážem dva kontinenty a utratil jsem každý haléř, který jsem dokázal vydělat nebo ukrást, při hledání léku na klikatá černá znamení kolem levého oka. Přineslo mi to jen zácpu a v jednom případě i ošklivou červenou vyrážku.

„Jak se ten zázrak jmenuje?" zeptal jsem se.

Merrell byl buď příliš chytrý na to, aby si myslel, že mu skočím na jeho hru, nebo příliš hloupý, aby přišel s falešným jménem. Na tom však nezáleželo. Zaváhal jsem, a to stačilo. Sáhl si za záda a zachytil jsem záblesk ocele těsně před tím, než po mně hodil nůž spodním vrhem. Čepel mě zasáhla přímo do pravého ramene a já se svalil jako pytel. Reichis se vydrápal po Merrellově těle a zaútočil